

Arrest

nr. 202 795 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent zestien jaar ten tijde van het gehoor op het CGVS. U bent geboren in het dorp Bahrabad (district Behsud, provincie Nangarhar) en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Uw vader werkte als sergeant voor de Afghaanse nationale politie in het district Zana Khan in de provincie Ghazni.

Op 5 jauza 1394 (= 26 mei 2015) vond uw jongere broer een dreigbrief van de Taliban bij jullie voordeur. Er stond in dat uw vader moest stoppen met zijn werk, anders zouden zowel hij als zijn zoon, u dus, in gevaar zijn. Uw vader zette zijn werk toch voort.

Op 15 sunbola 1394 (= 6 september 2015) werd er 's avonds aan de deur geklopt. Toen u en uw moeder de deur openden, gaf een onbekende man jullie een tweede dreigbrief van de Taliban. Meteen daarna verdween hij in de duisternis. In deze tweede dreigbrief werd uw vader opnieuw aangemaand te stoppen met zijn werk, anders zou het leven van zijn familie in gevaar zijn.

Vijf dagen later kwam uw vader naar huis. Toen hij thuis aankwam, werd uw huis onmiddellijk aangevallen door de Taliban. U vluchtte daarop naar uw oom A. R., die eveneens in Bahrabad woont. De volgende ochtend stuurde uw oom u weg. Later vernam u dat uw vader vermist is sinds de inval van de Taliban. Jullie hebben niets meer over hem vernomen.

U verliet Afghanistan in sunbola 1394 (= september 2015). Op 29 oktober 2015 kwam u aan in België. De dag erna vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 20 sunbola 1390 (= 11 september 2011), een schoolrapport van het schooljaar 1393-1394 (2014-2015) op uw naam, uw vaders taskara, afgegeven op 30 mizan 1387 (= 21 oktober 2008), een familiefoto, zonder datum, veertien foto's van uw vader op zijn werk, zonder datum, een kopie van uw vaders politiebade, geldig tot 23 qaus 1396 (= 14 december 2017), een document over de scholing van uw vader, afgegeven op 19 sunbola 1390 (= 10 september 2011), een appreciatiebrief op uw vaders naam over een politieopleiding, afgegeven op 13 januari 2010 (geen Afghaanse datum vermeld), een overzicht van de activiteiten tussen 30 jauza 1392 (= 20 juni 2013) en 30 assad 1392 (= 21 augustus 2013) die geleid hebben tot uw vaders promotie, uw vaders schooldiploma van het jaar 1374 (= 1995-1996), een kaart van de Kabulbank in Ghazni op naam van uw vader, zonder datum, twee attesten van 'task force 50' op naam van uw vader, zonder datum, een kopie van een attest dat bevestigt dat een zekere M. Y. de basistraining van de Afghaanse politie heeft gevolgd tussen 2 sunbola 1390 (= 24 augustus 2011) en 11 aqrah 1390 (= 2 november 2011), een brief van het ministerie van Binnenlandse zaken over uw vaders promotie, afgegeven op 13 dalwa 1392 (= 2 februari 2014), twee dreigbrieven van de Taliban, afgegeven op 5 jauza 1394 (= 26 mei 2015) en op 15 sunbola 1394 (= 6 september 2015), en de twee enveloppen waarin deze documenten u toegestuurd werden, met datum 4 juli 2016.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban, of door hen gedwongen te worden een zelfmoordaanslag te plegen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw opleiding. U stelt dat u twee of drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stopte met school (CGVS, p. 10). Dat strookt echter niet met het document dat u zelf voorlegt, waaruit blijkt dat u het schooljaar 1393-1394 afgerond hebt. U ging, volgens dit document, dus nog naar school in het jaar waarin u uit Afghanistan vertrok. Daarop gewezen, zegt u dat het nu 1396 is. U klaart de onaannemelijkheid niet uit (CGVS, p. 10). U houdt vast aan uw bewering dat u al twee jaar niet meer naar school ging toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 11). Dit wijst erop dat u zich een lager geschoold profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid hebt. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Er kan ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept. Om te beginnen zijn er tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u bij aankomst in België dat uw vader drie waarschuwingen kreeg van de Taliban. Daarna zouden de Taliban naar uw huis gekomen zijn (fiche Minteh, p.3). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), spreekt u echter over twee dreigbrieven. Daarna zouden de Taliban uw huis aangevallen hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Ook op het CGVS spreekt u over twee dreigbrieven die voorafgingen aan de inval van de Taliban in uw huis (CGVS, p. 19). Er wordt u expliciet gevraagd of de Taliban uw vader ooit eerder op een andere manier dan met een dreigbrief hebben bedreigd of gewaarschuwd, waarop u ontkennend antwoordt (CGVS, p. 19). U verklaart nog dat uw vader nooit eerder problemen gekend had omwille van zijn werk (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen, beweert u dat u ook bij aankomst in België over twee waarschuwingen zou hebben gesproken. De derde keer zouden de Taliban het huis binnengevallen zijn (CGVS, p. 19). Het simpelweg ontkennen dat u in het verleden andere verklaringen hebt afgelegd, volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de bedreigingen aangetast.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt nog verder op de helling gezet doordat, zo blijkt, u de inhoud van de brieven niet goed kent. Bij de DVZ stelt u dat er in de eerste brief stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk. In de tweede brief stond dat, als uw vader niet zou stoppen met zijn werk, zowel zijn als uw leven in gevaar zou zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS legt u andere verklaringen af. Gevraagd naar de precieze inhoud van de eerste brief, zegt u dat er van uw vader geëist werd dat hij zou stoppen met zijn werk, anders zou de hele familie in gevaar zijn. Uw vaders naam zou in de brief vermeld staan, en er zou naar zijn zoon, u dus, verwezen worden, zonder evenwel uw naam te vermelden (CGVS, p. 20). Er wordt expliciet gecontroleerd of u met deze uitspraken op de eerste dreigbrief doelt, wat u beaamt (CGVS, p. 20). In eerste brief wordt, zo blijkt na vertaling, weliswaar verwezen naar uw vaders familie, maar niet specifiek naar zijn zoon.

Later zegt u dan weer dat er in de eerste brief gevraagd werd aan uw vader om zijn werk stop te zetten. U spreekt op dat moment niet over een dreigement aan het adres van de familie. In de tweede brief zou de familie wel vermeld staan (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, moet u toegeven dat u geen idee hebt. U weet niet of u in de eerste dan wel in de tweede brief bedreigd wordt (CGVS, p. 21). Wanneer u gevraagd wordt naar de precieze inhoud van de eerste brief, zegt u verder nog dat er veel in stond, maar dat u niet weet wat (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd wat er nu in welke brief stond, moet u toegeven dat u het niet weet (CGVS, p. 21). Dat u eerst tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van de brieven, om later te moeten toegeven dat u de inhoud eigenlijk niet goed kent, doet in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Immers, redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zich zou informeren over de inhoud van de brieven. Deze brieven waren de opmaat voor de inval van de Taliban in uw huis, en vormen bijgevolg een kernelement in uw relaas. Door dit gebrek aan interesse wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de brieven aangetast. Gevraagd of u aan iemand hebt gevraagd wat er precies in de eerste dreigbrief stond, antwoordt u dat uw oom u vertelde dat het een dreigbrief van de Taliban was. U herhaalt dat u niet precies weet wat er in staat. Op de vraag waarom u niet aan iemand vroeg wat er precies in stond, herhaalt u dat u van uw oom niet meer vernam dan dat het dreigbrieven van de Taliban waren. In de eerste brief werd uw vader gevraagd om met zijn werk te stoppen, en in de tweede werd benadrukt dat het de laatste waarschuwing was, anders zou ook de familie in gevaar zijn (CGVS, p. 21). U beantwoordt de gestelde vraag niet. U klaart uw gebrek aan interesse in de inhoud van de brieven bijgevolg niet uit.

Daarbij komt nog dat u bij aankomst in België niet rept over bedreigingen aan uw adres. U spreekt daar over waarschuwingen aan het adres van uw vader, de inval van de Taliban bij uw huis, en over het feit dat uw vader spoorloos is (fiche Minteh, p. 3). Dat u op dat moment geen persoonlijke bedreiging aanhaalt, terwijl u later stelt dat er in één van de brieven naar de zoon van uw vader, u dus, verwezen wordt (CGVS, p. 20), wat overigens niet klopt, draagt eveneens bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Nog zijn uw verklaringen over uw vaders reactie op de eerste brief weinig aannemelijk. U verklaart immers dat uw vader, na de eerste brief, niet wilde stoppen met zijn werk, omdat hij niet geloofde dat de brief echt was (CGVS, p. 20). Gezien het beroep van uw vader, is het in Afghaanse context niet aannemelijk dat hij zou twifelen aan de echtheid van het dreigement. Daarop gewezen, past u uw verklaring aan. Uw vader wilde niet stoppen met zijn werk omdat hij al zo veel collega's verloren had door toedoen van de Taliban (CGVS, p. 20). Met dit antwoord klaart u de onaannemelijkheid van uw voorgaande opmerking niet uit. Bovendien blijkt dat u uw antwoorden verandert naarmate u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt daardoor eens te meer op de helling gezet.

Uw verklaringen over het ontvangen van de tweede dreigbrief zijn evenmin aannemelijk. U vertelt dat de brief 's avonds door een onbekende werd afgeleverd. Meteen daarna zou hij vertrokken zijn. U verklaart dat u zelfs niet kon zien in welke richting de man wegging. U kon hem niet tegenhouden of hem iets vragen. Dat is echter niet aannemelijk is in het licht van uw verklaringen dat hij de brief kwam overhandigen (CGVS, p. 22). De man moet dus dicht bij u en uw moeder hebben gestaan. Het is niet aannemelijk dat jullie zelfs niet konden zien in welke richting hij zou vertrokken zijn. Het is evenmin aannemelijk dat jullie niet zouden gevraagd hebben wie hij was, of van waar hij de brief had. Daarop gewezen, zegt u enkel dat de man plots verdween nadat hij jullie de brief gegeven had (CGVS, p. 22), wat de onaannemelijkheid niet uitklaart. Ook dit element heeft zijn weerslag op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog verklaart u dat jullie enkele dagen later uw vader op de hoogte brachten van de tweede brief. Gevraagd waarom jullie hier enkele dagen mee wachtten, wijzigt u uw verklaring. U zegt nu dat jullie één dag later naar uw vader belden (CGVS, p. 23). Opnieuw past u uw verklaringen aan naarmate u vragen of opmerkingen krijgt van het CGVS. Ook dat wijst op het verzonnen karakter van uw beweringen.

Ook over de komst van de Taliban naar uw huis, zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo blijkt om te beginnen dat u moeite hebt om deze gebeurtenis in de tijd te situeren. Waar u van de twee dreigbrieven de exacte data kan aangeven, zegt u over de inval bij uw huis aanvankelijk alleen dat het 's avonds gebeurde. De datum kent u niet. U kan zelfs niet bij benadering aangeven wanneer het was (CGVS, p. 19). Dat u geen idee heeft wanneer deze inval ongeveer gebeurde (CGVS, p. 19), is niet aannemelijk gezien u verklaart dat deze inval de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land (CGVS, p. 19). Pas wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er zat tussen de tweede dreigbrief en de inval in uw huis, komt u met een antwoord: er zouden vijf dagen tussen de twee gebeurtenissen gezeten hebben (CGVS, p. 20). U stelt dat de Taliban meteen uw huis binnenvielen toen uw vader thuis kwam (CGVS, p. 21). Kort daarna zegt u evenwel dat uw vader al vijf dagen thuis was toen de Taliban kwamen (CGVS, p. 23). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat de vraag fout begrepen had (CGVS, p. 23), hoewel deze eenduidig was, zo blijkt uit het verslag. U klaar de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. De geloofwaardigheid van uw beweringen komt zo opnieuw in het gedrang.

Later stelt u dan weer dat de Taliban uw vader kwamen meenemen toen hij naar huis kwam na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 21), wat niet strookt met uw overige beweringen (CGVS, p. 19-21). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring dat de Taliban pas na de tweede dreigbrief kwamen, waarop u simpelweg zegt dat u dat bedoelde (CGVS, p. 22), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat u niet spontaan een tijdsaanduiding kan geven voor het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek, en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer deze gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in ernstige mate.

Uw verklaringen over het incident zelf zijn evenmin overtuigend. U kan enkel vertellen dat u mannen met witte tulbanden uw huis zag binnenvallen. Er werd geroepen. U bent onmiddellijk naar uw oom vertrokken (CGVS, p. 23). Naar het precieze verloop van de inval gevraagd, herhaalt u deze verklaringen. U voegt enkel toe dat jullie lage muren hebben en dat de Taliban over de muren het huis konden binnenkomen (CGVS, p. 24). U kan echter niet aangeven wat er gebeurd is in uw huis na uw vertrek naar uw oom. U beweert dat er geen tijd was om dit aan uw moeder te vragen (CGVS, p. 24). Niet alleen bent u pas de volgende dag vertrokken van bij uw oom (CGVS, p. 8, p. 19), en kon u dus in de loop van de nacht met uw familie praten, u hebt ook maandelijks of tweemaandelijks telefonisch contact met uw familie vanuit België (CGVS, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u niet geïnformeerd hebt naar het verloop van de inval bij de Taliban en het lot van uw familie, terwijl u daar de kans toe had. U hebt hierover echter niets gevraagd aan uw moeder (CGVS, p. 24). Dit gebrek aan interesse in het wedervaren van uw familie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Bovendien wist u bij aankomst in België wel te vertellen dat de Taliban uw moeders vingers gebroken hebben toen ze naar uw huis kwamen (fiche Minteh, p. 3). Gezien u stelt dat het incident dat uw vertrekaanleiding was de eerste keer was dat de Taliban naar uw huis kwamen (CGVS, p. 24), moet dit tijdens hetzelfde Talibanbezoek gebeurd zijn. Daarop gewezen, zegt u enkel dat u het niet weet (CGVS, p. 24). Dat u bij aankomst in België stelt dat de Taliban tijdens deze inval uw moeders vingers braken, terwijl u op het CGVS verklaart niets te weten over de inval van de Taliban, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over deze inval nog verder aan.

Nog stelt u dat uw oom u de ochtend na de inval van de Taliban heeft weggestuurd. U verklaart echter dat u op dat moment geen weet had van het verdere verloop van de inval of van het lot van uw vader (CGVS, p. 24). In dat licht is het niet aannemelijk dat uw oom u meteen zou wegsturen. Daarop gewezen, beaamt u dat jullie toen nog niet wisten dat uw vader verdwenen was. U voegt toe dat hij misschien meegenomen was (CGVS, p. 25). U wordt erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat uw oom u meteen het land uitstuurde terwijl hij niet wist wat er gebeurd was. U antwoordt daarop met de mededeling dat uw oom u in een auto zette en naar hier stuurde (CGVS, p. 25). U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Ook dit element doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen wankelen.

Voorts zijn uw verklaringen over het lot van uw vader niet eensluidend. Bij aankomst in België stelt u dat uw vader op een dag niet meer naar huis kwam. Sindsdien is hij spoorloos (fiche Minteh, p. 3). Bij de DVZ zegt u enerzijds dat uw vader verdwenen is sinds de aanval van de Taliban op uw huis (vragenlijst CGVS, p. 5), anderzijds dat de Taliban uw vader ontvoerd hebben (verklaring DVZ, punt 15). Op het CGVS gevraagd naar het lot van uw vader, zegt u dat u geen idee hebt. Hij is vermist. Misschien is hij weggelopen, misschien is hij meegenomen door de Taliban, zo zegt u (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met uw verklaring over de ontvoering, ontkent u simpelweg dat u ooit zoiets gezegd hebt (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde bij aankomst in België, die niet stroken met uw latere beweringen, ontkent u opnieuw zulke verklaringen te hebben afgelegd. U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uit. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo nogmaals op de helling gezet.

Nog beweert u dat uw oom klacht ingediend heeft naar aanleiding van de genoemde problemen (CGVS, p. 18, p. 25). U weet niet wanneer uw oom deze klacht indiende. U kan zelfs niet aangeven of hij dit deed toen u nog in Afghanistan was, of niet (CGVS, p. 25), wat niet aannemelijk is. U hebt ook niet aan uw moeder gevraagd wanneer uw oom de klacht heeft ingediend, en kan niet aangeven waarom u daar niet naar informeerde (CGVS, p. 25). Dit gebrek aan informatie over de klacht doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw oom klacht ging indienen, en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van de problemen waarover deze klacht zou gaan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de Taliban u zouden viseren, noch om u te doden, noch om u een zelfmoordaanslag te laten plegen. De elementen die u inroept vormen, omwille van hun ongeloofwaardigheid, geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en die van uw vader kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan niet ter discussie. De familiefoto heeft geen betrekking op uw asielrelaas, en kan bijgevolg ook geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. De foto's van uw vader op zijn werk, de kopie van uw vaders politiebade, het document over de scholing van uw vader, de appreciatiebrief van 2010, het document over de promotie, uw vaders schooldiploma de kaart van de Kabulbank, de attesten van 'task force 50' en de brief van het ministerie van Binnenlandse zaken over uw vaders promotie, kunnen enkel uw verklaringen over het beroep van uw vader ondersteunen, maar deze worden hier evenmin betwist. Volledigheidshalve moet wel worden opgemerkt dat uw bewering dat uw vader bij de nationale politie werkt niet volstaat om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in uw geboortedorp gewoond hebt. Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

De enveloppen ondersteunen enkel uw verklaring dat u per post documenten uit Afghanistan ontvangen hebt. Dat staat hier niet ter discussie. De kopie van het attest dat bevestigt dat een zekere M. Y. de basistraining van de Afgaanse politie heeft gevolgd, heeft geen betrekking op uw vader, noch op uw asielrelaas, en kan bijgevolg ook geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Uit het neerleggen van dit attest kan het CGVS enkel afleiden dat u in staat bent om aan eender welk Afgaans document te geraken dat u nodig acht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het dorp Bahrabad, bij de stad Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “*algemeen beginsel houdende het recht op verdediging en tegenspraak*”, alsook een beoordelingsfout, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Na een uitgebreide samenvatting van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat hij afkomstig is uit het dorp Bahrabad, district Behsud, provincie Nangarhar, noch dat verzoekers vader tewerkgesteld is bij de nationale politie. Verzoeker benadrukt dat in bepaalde omstandigheden het geheel van risicofactoren voldoende zwaarwichtig kan zijn voor de toekenning van het voordeel van de twijfel, waarbij de azielzoeker zijn relaas niet hoeft te bewijzen doch wel objectief aannemelijk dient te maken. In dit verband verwijst verzoeker naar de UNHCR “*Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 waarin staat te lezen dat leden van de “*Afghan security forces*” evenals hun familieleden potentiële risicoprofielen bezitten. Hierop besluit verzoeker dat in zijn hoofde een risicoprofiel dient te worden vastgesteld. Verzoeker vervolgt in dit verband dat, louter omwille van het feit dat zijn familie en hijzelf een lange tijd probleemloos in zijn dorp van herkomst konden wonen niet betekent dat zij, ten gevolge van de verslechterde veiligheidssituatie – die blijkt uit de COI Focus van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de UNHCR-richtsnoeren – en de toename van de invloed van de taliban, niet in het vizier van de taliban kunnen komen. Opnieuw merkt verzoeker op dat ook in de COI Focus melding wordt gemaakt van het feit dat er voornamelijk doelgericht geweld plaatsvindt, precies gericht tegen politieagenten, hetgeen bevestigt dat verzoeker objectief gezien een risicoprofiel bezit. Naast deze objectieve elementen benadrukt verzoeker dat er rekening gehouden moet worden met zijn positie als minderjarige bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bijgevolg dringt er zich een voorzichtige benadering op voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die meer aandacht moet geven aan objectieve factoren en dient een ruime toepassing te worden gemaakt van het principe van het voordeel van de twijfel.

Vervolgens tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Vooreerst voert hij aan dat het feit dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken genoteerd werd dat de taliban drie waarschuwingen gaf op een misverstand berust. Hij benadrukt dat hij steeds vermeld heeft dat er twee bedreigingen waren en dat er vervolgens een aanval op hun huis plaatsvond. Hij acht het evenwel niet onaannemelijk dat gedurende het korte eerste interview deze gebeurtenissen werden samengevat als “*drie waarschuwingen*”, nu daarbij weinig aandacht uitgaat naar het vluchtrelaas. Verzoeker meent dan ook dat er niet te veel gewicht gegeven mag worden aan de vaststellingen uit dit interview, zeker aangezien zijn verklaringen wél coherent waren gedurende de gehoren die tot doel hebben het asielrelaas op te tekenen. Verzoeker merkt nog op dat het niet ernstig is dat hem verweten wordt dat hij over “*waarschuwingen*” sprak en niet over dreigbrieven tijdens zijn eerste gehoor aangezien de dreigbrief het gebruikte medium is en de waarschuwingen de inhoud ervan. Verzoeker merkt op dat er sommige misverstanden hebben plaatsgevonden bij het uiteenzetten van het verloop van de gebeurtenissen, maar dat hij steeds – eenmaal geconfronteerd met een misverstand – de onduidelijkheden heeft uitgeklaard, zodat deze niet zomaar gelijkgeschakeld kunnen worden met fundamentele tegenstrijdigheden. Wat betreft de inhoud van de dreigbrieven onderstreept verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij ze niet kon lezen omdat zij met de hand zijn opgesteld in het Pashtou, dat de kwaliteit van het Afghaans schoolsysteem zeer laag is en dat ook de door de voogd aangestelde tolk bevestigde dat het handgeschreven Pashtou zeer moeilijk leesbaar was. De inhoud van de dreigbrieven heeft verzoeker aldus slechts via derden vernomen. Hij wenst er in dit verband overigens op te wijzen dat hij de kernaspecten van de inhoud van de dreigbrieven wel degelijk correct heeft kunnen weergeven, met name dat zijn vader gevraagd werd om zijn werk stop te zetten of dat anders het leven van zijn familie in gevaar zou zijn. Vermits de hele familie expliciet geïdendeerd werd is het dus niet onlogisch of tegenstrijdig dat verzoeker heeft aangegeven dat ook hij geïdendeerd werd; hij maakt immers deel uit van de familie die in de dreigbrieven wordt geïdendeerd. Verzoeker stelt voorts met verbazing vast dat in de bestreden beslissing staat te lezen dat zijn vader de authenticiteit van de dreigbrief of van het dreigement betwijfelde.

Hij volhardt wel in het feit dat zijn vader weigerde te stoppen met zijn werk. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts meent dat verzoeker en zijn moeder logischerwijze vragen zouden hebben moeten stellen aan de persoon die hen de tweede dreigbrief overhandigde en/of dienden na te kijken in welke richting hij wegging, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de context uit het oog verliest. Verzoeker wijst erop dat zijn familie reeds bedreigd werd door de taliban en, omwille van de werkzaamheden van de vader, tot een risicogroep behoort. Dat zijn moeder en hijzelf, die angst hadden, niet durfden vragen te stellen aan de persoon die de dreigbrief kwam overhandigen of niet keken in welke richting hij uitwandelde, is dan ook niet onaannemelijk. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het allemaal erg snel gebeurde. Tevens merkt verzoeker op dat hij de aanval van de taliban wel degelijk in de tijd kon situeren ten aanzien van het ontvangen van de tweede dreigbrief. Dat verzoeker niet veel over de aanval zelf kon vertellen, verklaart hij door te stellen dat hij slechts kort aanwezig was en dat hij vermoedt dat zijn familieleden weinig hierover vertellen om hem te beschermen. Het loutere feit dat zijn oom hem de volgende dag wegstuurde, betekent niet dat zijn oom niets wist over het lot van zijn vader, aldus verzoeker. Hij merkt tevens op dat hij niet gezegd heeft dat de taliban de vingers van zijn moeder gebroken heeft, doch wel dat zij haar arm kwetste bij de aanval. Hij durfde evenwel geen rechtzetting door te voeren gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit angst dat dit een negatieve impact zou hebben op zijn asielaanvraag. Over het lot van zijn vader benadrukt verzoeker dat hij alleen kan zeggen dat zijn vader nog steeds vermist is. Ook wat betreft de klacht wijst verzoeker erop dat hij hierover niet praat met zijn familie, dat zij enkel over het dagelijks leven praten en wanneer hij over zijn vader vraagt hij te horen krijgt dat deze nog steeds vermist is. Tot slot wijst verzoeker er opnieuw op dat rekening moet worden gehouden met zijn minderjarigheid bij de beoordeling van zijn asielrelaas en dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In een tweede onderdeel van het middel – betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – wijst verzoeker vooreerst op het risicoprofiel dat hij bezit als zoon van een politieagent. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn, de “*sliding scale*” van het *Elgafaji*-arrest en de noties van algemeen en specifiek risico om te besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* beperkte tot een *in abstracto* beoordeling om te besluiten dat er in Jalalabad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het geweld dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid van verzoeker een reëel risico inhoudt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent evenwel dat dit onderzoek *in concreto* gevoerd dient te worden, rekening houdend met het feit dat hij de zoon is van een politieagent en hij bovendien minderjarig is. Hij laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bewering als zou verzoekers dorp van herkomst behoren tot het grootstedelijk gebied Jalalabad op geen enkel objectief element steunt en louter op de korte afstand tussen het dorp enerzijds en de stad Jalalabad anderzijds. Verzoeker verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde satellietfoto en meent dat hieruit blijkt dat zijn dorp *de facto* geen deel uitmaakt van de stad Jalalabad. Zo ligt er een rivier tussen beiden, is er geen directe weg naar Jalalabad, is de taliban aanwezig in het gebied en vertoont zijn dorp kenmerken van het platteland, waar de veiligheidssituatie volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillend is dan deze van de steden. Zelfs zo verzoekers dorp tot het grootstedelijk gebied Jalalabad zou behoren, wijst verzoeker erop dat de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie beperkt is tot de grenzen van de stad en er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de situatie in verzoekers regio van herkomst. Hij wijst er voorts op dat uit de COI Focus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er vaker aanslagen worden gepleegd op buitenwijken van Jalalabad, hetgeen erop wijst dat de veiligheidssituatie er dan ook verschillend is dan deze van de stad zelf. Verzoeker meent dat het aantal veiligheidsincidenten in zijn dorp door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarschijnlijk onderschat wordt. Hij stelt voorts: *“Aangezien het CGVS zelf erkent dat de asielaanvragen van Afghaanse butgers nauwgezet onderzocht dienen te worden en dat de butgets afkomstig uit de provincie Nangathar behalve deze die afkomstig zij uit Jalalabad de subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van attikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld) moet het CGVS aantonen aan de hand van pertinente en gedetailleerde informatie dat haar stelling volgens dewelke de veiligheidssituatie in de buitenwijken van Jalalabad en in het dorp van verzoeket niet verschillend is van de situatie in de stad zelf overeenkomt met de werkelijkheid. Doot zijn standpunt doot geen (voldoende) informatie te staven schendt het CGVS de zorgvuldigheidsplicht.*

Trouwens blijkt het dat het CGVS over andere cijfers beschikt die hij niet deelt:

[...]

Men verstaat echter niet om welke redenen deze cijfers niet geciteerd mogen worden aangezien dit absoluut geen impact heeft over de anonimiteit van de bron.

Doot het niet delen van deze informatie laat de CGVS niet toe om de exacte veiligheidssituatie te onderzoeken en wordt het recht op verdediging en tegenspraak geschonden. U Raad mist ook essentiële informatie om de aanvraag te beoordelen.

Het veiligheidsgevoel in de burgerlijke bevolking gaat achteruit omwille, enerzijds, van aanslagen, maar anderzijds door de stijgende criminaliteit die de vorm neemt van ontvoeringen en diefstal (COI Focus, pp. 12-13). De verslechtering van de algemene veiligheidssituatie moet ook in overweging genomen worden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c).

Uit dit allemaal blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad stad heel slecht is, dat zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers onderschat is, dat de veiligheidssituatie in het dorp van verzoeker, in de buitenwijken van de stad, nog slechter is. Dit zou een reden zijn om op zich te besluiten dat een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) toegekend moet worden.

Op zijn minst volstaat de in abstracto analyse niet om geen bescherming toe te kennen zonder over te gaan naar een in concreto analyse rekening houdende met het profiel van verzoeker, familielid van een politieagent en dus een doelwit van mogelijks gericht geweld.

Hieruit blijkt dat verzoeker een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade op basis van artikel 48/4, §2, b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

Op zijn minst, moet er worden vastgesteld dat het CGVS geen enkel aandacht heeft gehecht aan zijn individueel profiel, terwijl verzoeker wel aantoont dat dit profiel een verhoogd risico inhoudt, en moet deze beslissing dus vernietigd worden en teruggestuurd naar het CGVS teneinde een in concreto analyse van de veiligheidssituatie te maken."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stuk gevoegd: een kaart van het dorp van verzoeker.

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een aantal bladzijen uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent zijn opleiding en dit erop wijst dat hij zich een lager geschoold profiel wenst aan te meten dan hij in werkelijkheid heeft; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten vermits (1) er tegenstrijdigheden opvallen in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het aantal dreigbrieven die zijn vader zou hebben ontvangen voor de aanval op het huis door de taliban, (2) verzoeker de inhoud van de brieven niet kent, hierover eerst zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt om vervolgens pas toe te geven dat hij de inhoud eigenlijk niet goed kent, doch redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker zich zou informeren over de inhoud van deze brieven, *quod non*, (3) verzoeker bij zijn aankomst in België met geen woord gesproken heeft over persoonlijke bedreigingen vanwege de taliban en bovendien dient opgemerkt dat, hoewel hij later beweert in de dreigbrieven persoonlijk te zijn geviseerd, dit niet overeenstemt met de inhoud van de brieven, (4) verzoekers verklaringen over de reactie van zijn vader op de brieven niet

aannemelijk zijn, (5) verzoekers verklaringen over het ontvangen van de tweede dreigbrief evenmin geloofwaardig zijn, (6) verzoeker zijn verklaringen over het tijdstip waarop zij zijn vader inlichtten van de tweede dreigbrief aanpast, (7) verzoekers verklaringen over de komst van de taliban naar zijn woning eveneens ongeloofwaardig zijn en het feit dat hij niet spontaan een tijdsaanduiding kan geven van het incident dat aanleiding heeft gegeven tot zijn vertrek, dat hij hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt, zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (8) verzoekers gebrek aan interesse over de zaken die zich hebben afgespeeld gedurende het incident verder zijn geloofwaardigheid ondergraaft, (9) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over of de vingers van zijn moeder al dan niet gebroken werden door de taliban, (10) het niet aannemelijk is dat verzoekers oom hem meteen zou wegsturen zonder op de hoogte te zijn van het verdere verloop van het incident of het lot van verzoekers vader, (11) verzoekers verklaringen over het lot van zijn vader overigens niet eensluidend zijn, (12) verzoekers gebrek aan informatie omtrent de beweerdde klacht die zijn oom zou hebben ingediend naar aanleiding van het geschetste probleem verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie en hijzelf zouden hebben gekend in Afghanistan met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse nationale politie getuigen immers van een verregaande onwetendheid en zijn over de hele lijn dermate tegenstrijdig en vaag dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. In zoverre verzoeker op algemene wijze aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn minderjarigheid, dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure.

Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Alwaar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er vooreerst op dat verzoekers bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn scholingsgraad. Verzoekers verklaringen als zou hij twee à drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan gestopt zijn met school (administratief dossier, stuk 6, p. 10-11), stemt immers geenszins overeen met het document dat hij zelf voorlegt en waaruit blijkt dat hij nog school liep in het jaar dat hij uit Afghanistan vertrok. Dat verzoeker, na confrontatie met deze vaststelling, vasthoudt aan zijn verklaringen als zou hij reeds enkele jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan gestopt zijn met school, wijst erop dat hij zich een lager geschoold profiel wil aanmeten dan hij in werkelijkheid heeft. Dit doet reeds afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

2.3.2.3.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande zijn asieltrelaas tal van lacunes en tegenstrijdigheden bevatten die de waarachtigheid ervan ondermijnen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal waarschuwingen dat zijn vader zou hebben gekregen van de taliban. Zo verklaarde hij bij in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) dat zijn vader drie waarschuwingen kreeg van de taliban (administratief dossier, stuk 20, p. 3), daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat er twee dreigbrieven van de taliban voorafgingen aan de inval van de taliban in het huis (administratief dossier, stuk 19, vraag 3.5. en stuk 6, p. 19). Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er bij het invullen van de fiche NBMV een misverstand zou hebben plaatsgevonden, dat hij immers steeds vermeld heeft dat er twee bedreigingen plaatsvonden alvorens de aanval op het huis plaatsvond en het niet onaannemelijk is dat gedurende het korte eerste interview deze gebeurtenissen werden samengevat als "*drie waarschuwingen*" omdat er in dat kader maar weinig aandacht uitgaat naar het vluchttrelaas. De Raad merkt vooreerst evenwel op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag en dat het een beknopte weergave betreft, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn ouders en zijn reisweg overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt voorts nog op dat verzoekers bewering als zou het mogelijk kunnen zijn dat de gebeurtenissen in het kader van de fiche NBMV werden samengevat als "*drie waarschuwingen*" geen steun vindt in het administratief dossier nu uit de fiche NBMV ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker sprak van drie bedreigingen en dat de taliban *na* die drie waarschuwingen naar het huis zouden zijn gekomen en de vingers braken van zijn moeder (administratief dossier, stuk 20, p. 3).

Waar verzoeker nog opmerkt dat het niet ernstig is dat hem verweten wordt dat hij over "*waarschuwingen*" sprak en niet over dreigbrieven tijdens zijn eerste gehoor, dient te worden opgemerkt dat verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Er wordt immers terecht vastgesteld dat de vaststelling dat verzoeker in het kader van de fiche NBMV melding maakte van “*drie waarschuwingen*” alvorens de taliban het huis binnenvielen, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volhoudt dat er slechts twee dreigbrieven – en dus slechts twee waarschuwingen – aan voorafgingen. Ook gevraagd of de taliban verzoekers vader ooit op een andere manier bedreigd of gewaarschuwd heeft, blijft verzoeker volhouden dat dit niet het geval is en dat er slechts twee waarschuwingen (in de vorm van een dreigbrief) aan zijn vader werden gericht (administratief dossier, stuk 6, p. 19). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert aldus terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal waarschuwingen die zijn vader zou hebben ontvangen alvorens de taliban naar het huis zou zijn gekomen en dat deze vaststelling reeds de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

De vaststelling dat verzoeker de inhoud van de dreigbrieven niet kent, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omwille van de problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader – *in casu* twee dreigbrieven en een aanval op het huis, eerst tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van de dreigbrieven en later toegeeft dat hij de inhoud eigenlijk niet goed kent. Verzoekers verklaring als zou hij het handgeschreven Pashtou niet kunnen lezen, de bewering als zou de kwaliteit van het Afghaanse schoolsysteem heel erg laag zijn en de inhoud van de brieven hem derhalve enkel via derden werd meegedeeld, volstaan niet als verschuiving voor zijn gebrekkige kennis van de inhoud van de dreigbrieven. Verzoekers verregaande desinteresse is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

De bewering dat het niet onlogisch of tegenstrijdig is dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij ook gevisieerd werd nu de familie van zijn vader expliciet in de dreigbrieven bedreigd wordt en hij deel uit maakt van dit gezin, kan niet volstaan om de tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen te verklaren of te herstellen. Er dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker op de vraag of zijn naam vermeld stond in de eerste dreigbrief antwoordde als volgt tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: “*Er stond, de zoon van mijn vader, dus ze bedoelden mij, maar dat was niet bij naam.*” (administratief dossier, stuk 6, p. 20), waaruit wel degelijk blijkt dat hij meende dat er een persoonlijke bedreiging ten aanzien van hem werd geuit. Van deze persoonlijke bedreigingen maakte hij evenwel geen melding in het kader van de fiche NBMV (administratief dossier, stuk 20, p. 3). Overigens dient met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat deze verklaring als zou hij persoonlijk gevisieerd zijn door de taliban geenszins steun vindt in de inhoud van de dreigbrief.

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift aan dat hij niet wilde doen uitschijnen dat zijn vader over de authenticiteit van de dreigbrief van het dreigement twijfelde en verbaast zich erover dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit zo begrepen heeft. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker wel degelijk ondubbelzinnig te kennen heeft gegeven dat zijn vaders reactie op de dreigbrief was dat hij niet bereid was om te stoppen – hetgeen hij ook in onderhavig verzoekschrift bevestigt – en dat hij niet geloofde dat de bedreiging echt was. Slechts geconfronteerd met de vraag waarom hij niet geloofde dat de bedreiging echt was, geeft verzoeker aan dat zijn vader reeds veel collega's had verloren door toedoen van de taliban, hetgeen evenwel niet het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen herstelt (administratief dossier, stuk 6, p. 20). Zelfs daargelaten de vaststelling of verzoekers vader al dan niet twijfelde aan de echtheid van de bedreiging, is het opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat er geen voorzorgsmaatregelen werden genomen teneinde de familie veilig te stellen voor de bedreigingen van de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 22). Gelet op de bedreigingen van de taliban – die volgens verzoeker aan de ganse familie zouden zijn gericht –, de Afghaanse context en de werkzaamheden van verzoekers vader bij de Afghaanse nationale politie, acht de Raad het allerm minst plausibel dat verzoekers vader ten aanzien van zijn vrouw en zijn kinderen geen enkele veiligheidsmaatregel nam. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers vader zijn vrouw en kinderen voor gevaar zou willen behoeden, alle mogelijke voorzorgsmaatregel zou treffen en zou aanmanen de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen.

Waar verzoeker erop wijst dat het aannemelijk is dat zijn moeder en hijzelf, gelet op het feit dat de taliban zijn familie reeds bedreigd had omwille van het beroep van de werkzaamheden van de *pater familias* en het gegeven dat zij door angst en vrees beheerst werden, geen vragen stelden aan de persoon die de tweede dreigbrief kwam afgeven en/of niet keken welke richting hij uitging en dat de feiten zich overigens snel afspeelden, komt hij in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Tevens zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de tijdsperiode waarbinnen zij zijn vader op de hoogte zouden hebben gebracht van de tweede dreigbrief niet coherent. Zo verklaart hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst dat ze zijn vader enkele dagen na de tweede dreigbrief opbelden om hiervan melding te maken. Gevraagd waarom zij slechts na enkele dagen naar de vader van verzoeker belden, stelt verzoeker zijn verklaringen bij en oppert hij dat het slechts één dag later was (administratief dossier, stuk 6, p. 23). Dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate er vragen of opmerkingen worden geformuleerd door de “*protection officer*” doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op: *“Ook over de komst van de Taliban naar uw huis, zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo blijkt om te beginnen dat u moeite hebt om deze gebeurtenis in de tijd te situeren. Waar u van de twee dreigbrieven de exacte data kan aangeven, zegt u over de inval bij uw huis aanvankelijk alleen dat het ’s avonds gebeurde. De datum kent u niet. U kan zelfs niet bij benadering aangeven wanneer het was (CGVS, p. 19). Dat u geen idee heeft wanneer deze inval ongeveer gebeurde (CGVS, p. 19), is niet aannemelijk gezien u verklaart dat deze inval de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land (CGVS, p. 19). Pas wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er zat tussen de tweede dreigbrief en de inval in uw huis, komt u met een antwoord: er zouden vijf dagen tussen de twee gebeurtenissen gezeten hebben (CGVS, p. 20). U stelt dat de Taliban meteen uw huis binnenvielen toen uw vader thuis kwam (CGVS, p. 21). Kort daarna zegt u evenwel dat uw vader al vijf dagen thuis was toen de Taliban kwamen (CGVS, p. 23). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat de vraag fout begrepen had (CGVS, p. 23), hoewel deze eenduidig was, zo blijkt uit het verslag. U klaar de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. De geloofwaardigheid van uw beweringen komt zo opnieuw in het gedrang.*

Later stelt u dan weer dat de Taliban uw vader kwamen meenemen toen hij naar huis kwam na de eerste dreigbrief (CGVS, p. 21), wat niet strookt met uw overige beweringen (CGVS, p. 19-21). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring dat de Taliban pas na de tweede dreigbrief kwamen, waarop u simpelweg zegt dat u dat bedoelde (CGVS, p. 22), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat u niet spontaan een tijdsaanwijzing kan geven voor het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek, en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer deze gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in ernstige mate.” Met het louter stellen dat de aanval vijf dagen na de ontvangst van de tweede dreigbrief plaatsvond een voldoende tijdssituering uitmaakt, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en inconsistent bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Daarnaast relateert verzoekers gebrekkige kennis over de aanval op zijn huis zijn en zijn gebrek aan initiatief of informatie te vergaren over het lot van zijn familie nadat hij het huis had verlaten, zijn geschetste vrees. De bewering dat hij vermoedt dat zijn familie weinig verteld heeft over het incident om hem te beschermen en dat hij slechts kort aanwezig was gedurende de aanval, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij pas de volgende dag naar zijn oom is vertrokken (administratief dossier, stuk 6, p. 8) en tevens aangeeft dat hij maandelijks of tweemaandelijks contact heeft met zijn familie vanuit België (administratief dossier, stuk 6, p. 9).

Waar verzoeker aanvoert dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkte dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd begrepen was over de kwetsuren die zijn moeder opliep tijdens de aanval op het huis door de taliban en het dus niet correct is dat zijn moeder haar vingers brak, maar hij besloot om hiervan niets te zeggen uit vrees dat correcties een negatieve impact zouden hebben op zijn asielaanvraag, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoeker op verschillende andere punten schijnbaar niet terughoudend was om correcties en/of aanpassingen aan te brengen aan zijn verklaringen, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat en uit de bestreden beslissing.

Met het louter volharden dat hij niet weet wat er gebeurd is met zijn vader, dat zijn vader evenwel nog steeds vermist is en dat hij slechts de instructies van zijn oom heeft gevolgd en de hypothetische stelling dat zijn oom misschien wel iets wist, maar niets heeft meegedeeld, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de pertinente overwegingen te weerleggen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt: *"Nog stelt u dat uw oom u de ochtend na de inval van de Taliban heeft weggestuurd. U verklaart echter dat u op dat moment geen weet had van het verdere verloop van de inval of van het lot van uw vader (CGVS, p. 24). In dat licht is het niet aannemelijk dat uw oom u meteen zou wegsturen. Daarop gewezen, beaamt u dat jullie toen nog niet wisten dat uw vader verdwenen was. U voegt toe dat hij misschien meegenomen was (CGVS, p. 25). U wordt erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat uw oom u meteen het land uitstuurde terwijl hij niet wist wat er gebeurd was. U antwoordt daarop met de mededeling dat uw oom u in een auto zette en naar hier stuurde (CGVS, p. 25). U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Ook dit element doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen wankelen.*

Voorts zijn uw verklaringen over het lot van uw vader niet eensluidend. Bij aankomst in België stelt u dat uw vader op een dag niet meer naar huis kwam. Sindsdien is hij spoorloos (fiche Minteh, p. 3). Bij de DVZ zegt u enerzijds dat uw vader verdwenen is sinds de aanval van de Taliban op uw huis (vragenlijst CGVS, p. 5), anderzijds dat de Taliban uw vader ontvoerd hebben (verklaring DVZ, punt 15). Op het CGVS gevraagd naar het lot van uw vader, zegt u dat u geen idee hebt. Hij is vermist. Misschien is hij weggelopen, misschien is hij meegenomen door de Taliban, zo zegt u (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met uw verklaring over de ontvoering, ontkent u simpelweg dat u ooit zoiets gezegd hebt (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde bij aankomst in België, die niet stroken met uw latere beweringen, ontkent u opnieuw zulke verklaringen te hebben afgelegd. U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uit. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo nogmaals op de helling gezet."

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet op de hoogte is van de klacht die zijn oom zou hebben ingediend naar aanleiding van de problemen met de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 18 en p. 25) en hij hieromtrent ook geen navraag heeft gedaan. Opnieuw dient erop gewezen dat van een asielzoeker nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. De uitleg dat hij met zijn familie enkel spreekt over het dagelijkse leven ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen en kan de Raad niet overtuigen, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij maandelijks tot tweemaandelijks in contact staat met zijn familie. Dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3.4. De werkzaamheden van verzoekers vader bij de Afghaanse nationale politie kunnen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*"Depending on the specific circumstances of the case [...]"*). De loutere blote bewering dat het feit dat zijn familie en hijzelf in het verleden probleemloos in het dorp konden verblijven het niet onaannemelijk maakt dat zij in het vizier kunnen komen van de taliban, is op zich evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er immers niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.3.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.”

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om objectieve criteria aan te reiken die toelaten om vast te kunnen stellen dat zijn dorp van herkomst, Bahrabad in het district Behsud in de provincie Nangarhar effectief een buitenwijk van Jalalabad zou betreffen en qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat Bahrabad tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het

geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie map 'Landeninformatie', stuk 1, p. 7 (figuur 2) , stuk 1, p.8 (figuur 3), stuk 2: OCHA, "*Nangarhar Province, Beshud district, reference map*"). Dat er geen directe weg naar Jalalabad loopt en er een rivier tussen verzoekers dorp en de stad Jalalabad gelegen is – zoals zou blijken uit de door verzoeker bijgebrachte kaart (verzoekschrift, stuk 3) – en de blote bewering dat zijn dorp kenmerken van het platteland vertoont, volstaat allerm minst om te ontkennen dat de stedelijke gebieden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en qua veiligheidssituatie tot de stad Jalalabad gerekend dienen te worden.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot de incidenten die binnen de grenzen van de stad Jalalabad gebeuren, dat er geen onderzoek werd gedaan naar de eigenlijke veiligheidssituatie in het dorp van verzoeker, de cijfers vermoedelijk onderschat worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schijnbaar over andere cijfers beschikt die echter niet geciteerd mogen worden, dient erop gewezen dat uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (meer in het bijzonder het EASO-rapport toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 11)) wat betreft de veiligheidssituatie in het district Beshud evenmin elementen te ontwaren zijn waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in de districten Beshud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de stelling dat het veiligheidsgevoel van de burgerlijke bevolking achteruitgaat en de verslechterde algemene veiligheidssituatie in overweging moet worden genomen, waarmee hij evenwel niet vermag aan te tonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER